

Roman Panáček

13. 5. 1965 narozen v Dambořicích u Kyjova
1966–1994 žil ve Vrbně pod Pradědem, pak v Rýmařově
1980–1984 SPŠ dřevařská v Hranicích, následně dělník, mistr,
po roce 1991 postupně fotograf týdeníku Region, překladatel
beletrie pro nakladatelství Votobia, produkční v tiskárně
Fotografií se zabývá soukromně od třinácti let; v roce 2010 přijat
ke studiu na institutu tvůrčí fotografie při Slezské universitě
v Opavě; vystavuje od roku 2008 jako člen sdružení Octopus

adresa: Nové Pole 11, 793 42 Rýmařov - Janovice
mobil: 602 796 510
e-mail: r.panacek@seznam.cz

R O M A N P A N Á Č E K

S U D E T E N L A N D

4. 1. – 29. 1. 2012

**GALERIE JIŘÍHO JÍLKA, SADY 1. MÁJE, ŠUMPERK
ZAHÁJENÍ VE STŘEDU 4. LEDNA V 18.00 HODIN
OTEVŘENO DENNĚ DO 18.00 HODIN NA ZAZVONĚNÍ
V RECEPCI PENZIONU G**

S PODPOROU GRANTU MINISTERSTVA KULTURY

Je strniště, na které padá černý déšť.

Je hnědý strom, stojící o samotě.

Je sykavý vítr, jenž krouží kolem chatrčí prázdných.

Fotografováno na formátu 6 x 6 cm barevného svitkového filmu tovární dírkovou kamerou, vyrobenou v Hong Kongu, průměr dírky 0,2 mm, rozpětí osvitů od 30 vteřin do 8 minut.

„Sudetenland“

Po sedm století kultivovali Němci příhraniční krajinu jesenického masivu – bývalé Sudety. Po skončení druhé světové války byli rozhodnutím poválečného uspořádání na základě Benešových dekretů ve velkém vystěhováni. Původní domy, statky a pole získali vesměs různí dobrodruzi a vyhnanci rozličných národnostních menšin, bez hlubších kulturních vazeb k lehce nabytému majetku. Po 44 let totalitní moci krajina postupně chátrala, mnohá stavení byla vybydlena, zanikly celé vesnice...

Vyrůstám v těchto mnohdy drsných končinách od raného dětství, zapustil jsem zde kořeny. Relikty původní krajiny jsem snímal záměrně dírkovou kamerou, abych se vrátil k prapůvodní fotografické technice záznamu obrazu. Svým výrazem tato forma podtrhuje zmar a devastaci, kterou cítím na každém kroku...

Fotografický cyklus vznikl na sklonku zimy a počátkem jara roku 2011 v okolí Rýmařova

Roman Panáček, 2011

Já stín jsem daleko od chmurných dědin.

Boží mlčení

pil jsem ze studánky v háji.

Georg Trakl (1887-1914), „De profundis“ (úryvek)

Minulý rok začal výstavou fotografií z končin vzdálených. Ta novoroční mapuje krajinu zdejší, i na dotyk blízkou, ale její tvář žalující. Krajinu se zraněnou duší, v zemité patině hlíny vtisklou do drobných zdí a do dřev, sluncem, sněhem a deštěm do divé krásy vyloučených. Ať ve zlatisté barvě předjaří nebo jindy v hebké melancholii pozdního podzimu schoulenou do listí a do zcuchané trávy. Krajinu zimními větry vyfoukanou, drsnou a chudou, po dlouhá staletí ale kultivovanou a potem vykoupenou. Po těch, co odešli, tu zůstala nezhojená jizva vzájemných křivd a neusmířených vin – a trvalý pocit naší nezakořeněnosti v ní.

Zbylé stopy dál polyká hlína. Už jen tísnivé ticho náhrobků na hřbitovech, tu a tam remízky kamenů z luk, z pastvin a z polí kdysi pracně vysbíraných, často i v hustém lese pár zplanělých ovocných stromů a střepy nádob v místech, kde daleko široko už nestojí žádný dům; snad jeho základy, kamenný práh nebo roubení vyschlé studny, puklé koryto z krupníku v kopřivách u cesty, která nikam nevede...

Důvěrně znal jsem jinou, tehdy stejně opuštěnou krajinu u Litoměřic; čedičové sutě s kameny vyhřívajících se zmijí, nádherné travnaté stráně, na nich trnky, šípky a hlohy; rozsáhlé stárnoucí sady a v nich hojivou samotu bez lidí. Svou samotu milovanou. Ale i tam, hluboko v houštinách plevelu, divokých keřů a planých stromů mrtvé vesnice, které krajina pomalu vstřebává, tak jako tady – a všude, v místech s násilně přetátými kořeny – v prsti rodné země vrostlými pouty domova dávno zapomenutých generací... Tolikrát už... a kolikrát ještě...

Romanův soubor jemně laděných, barevných snímků, ve své baladičnosti uhrančivě krásných navzdory tomu, že zrcadlí zmar, je toho živým svědectvím. Dvojnásobným; je trpkou výčitkou, ale i soucitným pohlazením

Miroslav Koval